

Zaujímalo by ma, čo v takom obchode môžu predávať, pomyslela som si očarene. V tej chvíli sa rozpršalo dvakrát silnejšie, takže som sa s úľavou schovala do obchodu. Dvere sa za mnou ticho zavreli a melodický zvuk zvončeka ma rozochvel až hlboko vnútri. Akoby sa niekto v mojom tele rozosmial. Vyvolalo to vo mne taký radostný pocit, ani keby sa malo stať niečo príjemné.

Vošla som dnu a zostala som stáť ako ochromená. Pravdupovediac, bola som trochu v rozpakoch. Obchod bol veľmi zvláštny a pripomínal skôr opustený sklad plný rozmanitých harabúrd. Pomedzi pulty a regály chodili zákazníci a prezerali si rozličný tovar. Všade panoval veselý ruch. K východu zamierila starenka, ktorá žiarila ako lampión. Keď prechádzala popri mne, usmiala sa a žmurkla na mňa.

„Prepáčte, čo sa tu predáva?“ spýtala som sa jej.

„Ako to myslíte?“ začudovala sa starenka. „Čo sa píše, to sa aj predáva. Šťastie, dievčatko. Šťastie!“

„A... v akej forme?“

„No v akej si len vyberieš, moja milá. Na metre, kilá, kusy.“ Musela som vyzerať poriadne šokovane, lebo starenka sa zasmiala a dodala: „Neboj sa, dievča, tovar je naozaj kvalitný. Som stála zákazníčka. Uvidíš, bude sa ti tu páčiť.“

Zatiaľ čo starenka za zvuku zvončeka vykĺzla z obchodu, ku mne sa hrnul predavač v modrom plášti s me novkou na prsiach. Stálo tam: *Michal, predavač šťastia.*

„Prepáčte mi, prosím, že som sa vám nemohol venovať hneď. Máme veľa zákazníkov a veľa práce,“ ospravedlnil sa mi predavač šťastia Michal. „Vidím, že ste u nás prvý raz.“

„Vy si pamätáte všetkých svojich zákazníkov?“ začudovala som sa.

„Samozrejme! Veď keď sa niekto rozhodne, že chce byť šťastný, zvyčajne sa stáva naším stálym zákazníkom,“ vysvetlil mi Michal.

„A čo konkrétne je na tom vašom tovare také... šťastné?“ spýtala som sa s istou pochybnosťou.

„Dost' už bolo rečí,“ náhle sa spamätal Michal. „Dovoľte mi urobiť vám malú exkurziu, ukázať vám tovar, takpovediac, osobne.“

Chytil ma za lakeť a viedol ma k regálom.

„Všimnite si, prosím, tieto čarovné kaleidoskopy. Dodávajú životu lesk. Vždy je to úplne nový zážitok – ohňostroj farieb, množstvo najrozličnejších kombinácií.“

„Veď je to len hračka,“ namietla som.

„Vy si vari myslíte, že život je vážna vec?“ spýtal sa ma Michal.

„Samozrejme, že je vážna!“ potvrdila som. „Keby sa dospelí mohli hrať ako deti...“

„Tak sa hrajte!“ navrhol Michal. „Kto vám to môže zakázať? Veď ste dospelá.“

„Mám predsa povinnosti... prácu,“ ohradila som sa unavene.